

Min gamla nalle

(Maria Hællquist - sångsaga till sången Älskade nalle i Nallesångboken)

Jag fick min nalle när jag var tre år. Jag minns det så väl. Mamma och jag var och hälsade på moster Lena en sommar i hennes lilla stuga. Den ligger vackert vid en liten insjö och det var härligt att få bada och leka i sanden. På kvällarna grillade vi korv och lekte i trädgården. Men det allra bästa var när moster frågade mig om jag ville följa med upp till bondgården och köpa mjölk. För det var där jag träffade min nalle första gången.

Bonden var en stor man som hälsade glatt och gav oss en kanna mjölk. Sedan tittade han noga på mig och frågade om jag gillade nallebjörnar. Innan jag hann svara rusade han in i huset och efter en kort stund kom han ut med en gammal nalle. Han sträckte fram den mot mig och skrattade:

- Den här gamla vännen hittade jag i en låda igår. Det var min sons nalle men han vill inte ha den längre. Skulle du vilja ta hand om honom?

Om jag ville! Han var sliten och nött och ett av hans öron var borta. Nosen verkade ha fått en smäll för den var sned. Jag kunde se att han förmodligen en gång hade varit gul men nu var han smutsig och pälsen var tovig.

- Ja, han behöver ju göras ren, sa bonden lite urskuldande, men sedan blir han nog en fin kamrat. Jag tackade bonden och hela kvällen hjälptes vi åt att försiktigt tvätta honom och moster och mamma lagade några hål. Han såg fortfarande gammal och sliten ut men han var ren. Och han var min. Bara min! Nalle döptes nere vid sjön och fick namnet Nalle Lufs för det tycker jag är fint. Sedan den sommaren är vi oskiljaktiga. Han vet allt om mig och jag vet allt om honom. När jag är ledsen lyssnar han på vad jag har att berätta och han tröstar mig alltid. Ja, han är en sann vän!

Men nu ska du få höra. En lördagskväll fick Johan och Anna sova över hos mig och vi hade jättekul. Vi somnade inte förrän sent efter att ha lekt hela kvällen och var ganska trötta nästa morgon. Jag gick ner för att hämta ett glas vatten och när jag kom upp igen hörde jag hur Johan och Anna pratade om min nalle. Om min älskade Nalle Lufs!

- Den där Nalle Lufs är ful, tycker jag, sa Anna. Kolla in hans mage. Den är alldeles slapp och han har ju inte någon fin färg på pälsen precis.

- Mmm, sa Johan, jag fattar inte att hon inte önskar sig en ny. En som har två öron och som inte ser ut som en gammal boxare på nosen.

Jag stelnade till utanför dörren, stod där ett tag och tänkte att de hade så fel. Fast de visste ju inte riktigt vem han var. Jag log stort och gick in i rummet.

- Jag hörde vad ni pratade om, sa jag lugnt, och när man ser Nalle Lufs kan man kanske tycka så. Men ni vet inte hur han verkligen är! Visst ser han gammal och sliten ut, men han

Särtryck ur Nallesångboken

Får användas för eget behov men ej kopieras/spridas vidare.

©2009 Maria Hællquist, Hællquist & Röstlund

gladabarn.nu

är världens snällaste nalle! Och jag älskar honom! Jag tog ner honom från sängen och gav honom en kram. Ni förstår, sa jag sedan, att en nalle som den här är en vän som alltid finns där. Visst är han mer nött än era nallar men jag älskar honom! Han lyssnar alltid på mig och han tröstar mig när jag är ledsen och skrattar tillsammans med mig när jag är glad. Jag bryr mig inte om hur han ser ut, utan älskar honom för den han är!

Jag tystnade och tittade på Anna och Johan som nu betraktade Nalle Lufs. Anna gick fram och lyfte upp honom så att hon kunde se hans ögon riktigt noga.

- Du har rätt, sa hon långsamt, och vände sig om. Han har riktigt snälla varma ögon! Förlåt för det jag sa. Johan nickade instämmande. Anna satte upp Nalle Lufs på bokhyllan och just som jag skulle vända mig om såg jag att hans ögon glittrade och han rynkade nöjt på nosen. Nu var han glad!

- Klart jag förlåter er, sa jag glatt. Inte kan man gå runt och bry sig om hur nallar ser ut, det är ju hur de är som är det viktiga! Johan och Anna nickade. Sedan sprang vi ner och åt frukost. Nästa kväll låg vi åter ensamma i mitt rum Nalle Lufs och jag. Jag strök honom över ryggen så där som han gillar och han brummade lågt. Han vände sitt huvud mot mig och log:

- Vad jag är glad som har dig, sa han sömnigt och buffade sig närmare min arm.

- Vad jag är glad som har dig, älskade nalle, svarade jag ömt och pussade honom på den sneda nosen.

- Vi har varandra, viskade Nalle Lufs trött och slöt ögonen. Jag låg vaken ett tag medan nalle somnade och tänkte att just så är det. Vi har varandra, Nalle Lufs och jag!

Tänkvärt att samtala om:

Kan man älska en gammal sliten nalle eller är det bättre att få en ny nalle?

Vad är det man älskar hos en nalle?

Människor är ju också olika precis som nallar. Spelar det någon roll hur en vän ser ut?

Vad är det du tycker om hos en människa?